

Vallbys dansbanearrangörer reklamciterade psalmdiktare

fUUtT
/0,,v|
/?vé>

En kontorist på Stålpres- sen, Kalle Karlsson, drog igång Vallby dansbana i början på 20-talet. I fortsätt- ningen stod IF Verdandi, Sven Carlsson (gamle brottar- en) och sist Atletklubben för rusthållet.

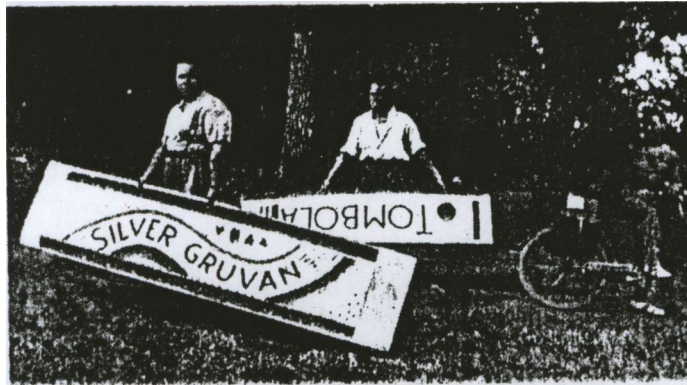
Det verkar som om det blev riktig fart på etablisse- manget först efter några år. Det talades också om "ortens största och flottaste dansba- na". Sven Hjulström — "känd från radio och gram- mofon" — och hans orkester svarade för musiken och bidrog till populariteten.

Arrangörerna saknade sannerligen inte hoppfull håg och fantasi i annonse- ringen. "Bjud lilla hjärtat till Vallby dansbana. Hon kom- mer att tacka Er förtjust", hette det. En gång lånade man ett poem av självaste biskopen och psalmdiktaren Frans Michael Franzén: "Unga flicka i din vår bind dig myrtenkransen. Dansa medan du det får. Snart är du ur dansen."

Från 1929 hette Vallby dansbana Lunaparken. Med den namändringen ville man "höja dansbanekultu- ren". Vid denna tidpunkt hade Vallby herraväldet på dansbanefronten, och man kunde inte utan fog tala om ett nöjesfält i miniatyr. Så dansades det på två banor, gammalt och modernt. Givet- vis engagerades sångare och muntrationsministrar, Val- ter Lindström och Herbert Landgren. En gång underhöll för övrigt självaste Ola Isene.

Hjulströms orkester i Vallby: från vänster Hellberg, Sundin, Hjulström och "Banjo-Lasse".

Inför augustimässorna i Lunaparken fick Atletklubbens mannar hugga i. Självaste basen Sven Peterson (sedermera Stålstad) var med på ett hörn. "Silvergruvan" blev måhända en guldgruva!

Frida Rundström — ett gott stycke över de 80 — har varit med om åtskilligt i sina dar. Bl a såg hon på 20-talet till att det fanns kaffe i pannan och bricker dukade i Vallby.

— Kalle Karlsson engage- rade mig. Det var jobbigt men roligt samtidigt. Ibland kunde man komma hem tidigt på söndagsmornarna. Hade vi det hett i köksregio- nerna, så var det ändå mera cldfängt på dansbanan en gång. Den stora rotundan förstördes helt av en brand. Man kunde ändå fortsätta, nämligen på den gamla. Yt- terligare ett tillbud förekom, en anlagd brand, men det blev ingen skadegörelse att tala om. En tid därefter hade vi vakt med hund...

Sven Carlsson var som sagt dansbanedirektör en period. Han basade 1936 -1940.

— Lunaparken höll ut längst. När det bestämdes att

privatpersoner inte fick ar- rangera, överlät jag anlägg- ningen på min förening, At- letklubben, som höll ut ytter- ligare ett par år. Jag vill påstå att det gick bra. Men så satsade vi friskt, bl a på j i i | attraktiva orkestrar. Ramb- lers från Stockholm inrymde 10 man. För att nu inte tala om artisterna! Sven-Olov Sandberg, Sigge Furst, Gus- tav Torrestad, Margareta Kjellberg och andra stjärnor drog dryga gage men också en massa folk...

Evert Larsson, den gode Verdandi-brottaren, tillhör- de i ett par år vaktstyrkan i Vallby.

— Ja, inte var man precis arbetslös. Vi försökte i alla fall sätta oss i respekt från första danskvällen. Det tog skruv. Ändå inträffade det åtskilliga slagsmål, som mås- te avvärjas. Ibland kände man till att ett par kämpar bestämt sig för att ta ett nappatag, och då gällde det att vara passopp. I veckan före gick snacket på stan om bataljen, och det lockade säkert mera folk.

Kom det till en uppgörelse var det renhåriga tag utan tillhyggen. Polisen kom och inspekterade vid valda till- fällen, och inte sällan konstaterade man att det var "rena söndagsskolan".

Med åren blev jag god vän med de flesta i publiken. En fd bråkstake blev jag förres- ten hembjuden till. Han fick en omgång, tog varning, blev nykterist, gift och lycklig familjefar...

Det skulle liksom va^a sista dansen, så det är baf\$.j tar Norströmsbussen till

Allan och Kåwe